

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/187/2020
Identifikačné číslo spisu: 8715211301
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8715211301.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Ing. J. P., nar. X. marca XXXX, bývajúceho vo U., T. XXX/XXX, 2/ Ing. Q. W., nar. XX. Y. XXXX, bývajúcej v I. T., X. mája XXXX/XXX, 3/ Ing. T. P., nar. X. januára XXXX, bývajúcej vo U., T. XXX/XXX, všetkých zastúpených JUDr. Martinou Slosiarikovou, advokátkou so sídlom v Banskej Bystrici, Jeľšová 2A, proti žalovanému I & R KONKURZY A REŠTRUKTURALIZÁCIE, k. s., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 2, IČO: 36 865 265, správcovi konkurznej podstaty úpadcu FLEXOGRAFIK s.r.o. v konkurze, so sídlom v Batizovciach, Osloboditeľov 654/25, IČO: 31 732 887, zastúpenému advokátskou kanceláriou IKRÉNYI & REHÁK, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 2, o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12Cpr/19/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. mája 2019 sp. zn. 6CoPr/1/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21. mája 2019 sp. zn. 6CoPr/1/2019 v spojení s opravným uznesením z 27. augusta 2020 sp. zn. 6CoPr/1/2019 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 29. novembra 2018 č. k. 12Cpr/19/2015-419 určil, že výpovede z 25. mája 2015 dané žalovaným žalobcom sú neplatné (výrok I. až III.) a že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby žalobcov naďalej zamestnával (výrok IV.).

1.1. Uviedol, že žalovaný splnil časť formálnych hmotnoprávných podmienok pre platné rozviazanie pracovného pomeru. Výpoveď bola daná písomne, bol v nej skutkovo vymedzený výpovedný dôvod a bola doručená do vlastných rúk. Nebola však splnená ponuková povinnosť voľného pracovného miesta obchodného zástupcu. Ponuku vhodného pracovného miesta musí zamestnávateľ realizovať v čase od prijatia organizačnej zmeny do uplatnenia výpovede. Podľa názoru prvostupňového súdu žalovaný neunesol dôkazné bremeno pre tvrdenie o neexistencii voľného pracovného miesta obchodného zástupcu v čase od 22. mája 2015 do 25. mája 2015. Rozhodnutie z 22. mája 2015 o schválení novej organizačnej schémy spoločnosti, ktorá mala byť prílohou daného rozhodnutia, kde žalovaný už neuvádzal funkčné miesta žalobcov, ani štvrté funkčné miesto obchodného zástupcu, súd neuznal hodnoverným a čo do jeho obsahu nebolo ani rozhodnutím o organizačnej zmene.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 21. mája 2019 sp. zn. 6CoPr/1/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, keď dospel k záveru, že súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý mal oporu vo vykonanom dokazovaní a vec vo výroku aj správne právne posúdil. Uznesením z 27. augusta 2020 sp. zn. 6CoPr/1/2019 opravil záhlavie rozsudku v označení žalobkyne 2/.

2.1. Uviedol, že treba uznať žalovanému jeho odvolacie dôvody, v ktorých vytýkal formálne chyby v rozsudku. Z vecného hľadiska však žiadna z formálnych chýb nebola takej intenzity, že by mala vplyv na vecnú stránku rozsudku. Výrok rozsudku jasne identifikuje výpovede a určuje ich za neplatné. Za opodstatnenú bolo treba uznať aj argumentáciu o nie dostatočnej presvedčivosti rozsudku. V tomto smere však aj podľa názoru odvolacieho súdu existujú dôvody skôr pre potvrdenie rozsudku, ako pre jeho zmenu.

2.2. Ďalej uviedol, že rozumie obrane žalovaného, že subjektívne neuvažoval nad rozširovaním počtu obchodných zástupcov. Objektívne však existovali okolnosti, ktoré žalovaný neustrážil a ktoré mohli vyvolávať na strane tretích osôb pocit, že je miesto pre obchodného zástupcu. Oznam na webovom sídle na internete alebo papierová organizačná schéma mohli u kohokoľvek vyvolať dojem, že takéto miesto voľné je. Traja obchodní zástupcovia nepredstavujú prekážku pre ďalšieho, štvrtého. Zo strany žalobcov, ak sa dovoľávali práve takéhoto miesta, možno síce pochybovať, či nejde o zneužitie situácie, no v kontradiktórnom procese dôkazy potvrdili takéto voľné miesto a oni sa ho dožadovali.

2.3. Odvolací súd sa zhodol s tvrdením žalovaného, že takéto miesto (bod 2.2. in fine) by bolo iba pre jedného, no predstavovalo zákonný dôvod na jeho ponuku voči všetkým trom žalobcom. Na strane žalovaného vznikol stav dôkaznej núdze preukazovať v tomto štádiu odmietanie takéhoto miesta zo strany ktoréhokoľvek zo žalobcov. Argumenty o akejsi faktickej nadvláde žalovanej 3/ (správne žalobkyne 3/, pozn.) nad pracovnou schémou isteže majú svoju logiku, no v stave vzťahovej krízy zamestnávateľ voči všetkým zamestnancom, bez rozdielu, musí znášať dôsledky za existenciu takéhoto pracovného dokumentu a pri jeho zneužívaní vyvodíť adekvátne, hlavne primerané prostriedky. Obrana čo do výšky náhrady mzdy má svoju logiku, no má relevanciu pri rozhodovaní o výške náhrady, nie v danom štádiu a odvolací súd nechce prejednávať žiadne rozhodnutie vo vzťahu k náhrade mzdy.

2.4. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd priklonil k argumentácii o nespĺnení ponukovej povinnosti, a teda na stranu žalujúcich zamestnancov a potvrdil rozsudok ako vo výroku vecne správny [§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)].

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté odvolacie rozhodnutie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil aj ostatný prvostupňový rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP namietal nedostatok dôvodov, ďalej že sa odvolací súd nijako nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou. V tomto ohľade uviedol, že odvolací súd v napadnutom odvolacom rozhodnutí postupoval v priamom rozpore s dôvodmi obsiahnutými v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení.

3.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP podľa názoru žalovaného nižšie súdy nesprávne právne posúdili otázku včasnosti podania žaloby na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou vo vzťahu k žalobcovi 1/. Prekluzívnu lehotu na podanie žaloby o určenie neplatnosti výpovede v okolnostiach posudzovanej veci nie je možné odvodzovať odo dňa nasledujúceho po okamžitom skončení pracovného pomeru, teda od faktického skončenia pracovného pomeru, ako tvrdí prvostupňový súd, ale táto lehota začína plynúť dňom, kedy sa pracovný pomer so zamestnancom končí, v danom prípade teda v dôsledku realizácie okamžitého skončenia pracovného pomeru (za predpokladu jeho platnosti), skôr ako uplynutím výpovednej doby v dôsledku žalobcom 1/ obdržanej výpovede. Žalovaný k uvedenému dodal, že v dôsledku zrušujúceho dovolacieho rozhodnutia sp. zn. 7Cdo/223/2017 je otázka platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru znova predmetom posudzovania prvostupňovým súdom.

4. Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu žiadali dovolanie ako neprípustné odmietnuť a priznať im náhradu dovolacích trov. V podstatnom poukázali na skutočnosť, že dovolateľ pri dovolaní podľa § 421 ods. 1

písm. b/ CSP nevymedzil právnu otázku a rovnako tak neobstoja uvádzané dôvody zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP.

5. Žalovaný vo svojom stanovisku k vyjadreniu žalobcov nastolil otázku splnenia procesných podmienok pre vedenie súdneho konania, dôvodiac vyhláseným konkurzom na žalovaného ešte pred prvostupňovým rozhodovaním, v dôsledku čoho došlo k prerušeniu konania zo zákona. Poukázal tiež na jeho nesprávne označenie (IČO).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

10. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou

všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

11. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinností súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

12. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

12.1. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

12.2. Podľa § 393 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

12.3. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

12.4. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súde, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Podobne judikatúra ESĽP, ktorá síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B,

Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

12.5. Ak sa teda odvolací súd stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nemá náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a uvedený nedostatok sám neodstráni, jeho rozhodnutie je potom nepreskúmateľné a takýmto arbitrárnym rozhodnutím znemožňuje strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov, a tým porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces.

13. Odvolací súd v predchádzajúcom svojom zrušujúcom uznesení z 30. novembra 2017 sp. zn. 6CoPr/2/2017 inter alia konštatoval, «že súd prvej inštancie svoj záver o existencii voľného miesta obchodného zástupcu v čase dania výpovedí žalobcom ... náležite nezdôvodnil ... bolo potrebné vyrovnať sa s otázkou, či miesto obchodného zástupcu figurovalo iba formálne ... alebo dané miesto existovalo reálne ... Ponukovou povinnosťou v zmysle § 63 ods. 2 písm. b) Zákonníka práce totiž nemožno zaťažiť zamestnávateľa vo vzťahu k pracovnému miestu, ktoré „existuje“ iba formálne ... Z rozhodnutia nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie posúdil výpoveď svedka - konateľa žalovaného p. K. ... v zmysle ktorej ... riadil činnosť troch obchodných zástupcov a nemal vedomosť, že organizácia požadovala rozšírenie funkcií, traja pracovníci postačovali na uspokojenie potrieb ... Súd prvej inštancie bližšie nekonkretizoval, ako sa vyrovnal s otázkou existencie voľného pracovného miesta obchodného zástupcu v kontexte so správou spoločnosti Delphi SK .... Podľa tejto správy inzerát propagujúci voľné miesto obchodného zástupcu figuroval na webovej stránke od 26.05.2013. Javí sa, že inzerát bol zverejnený, no miesto 4. obchodného zástupcu nebolo obsadené počas dvoch rokov od jeho zverejnenia až doposiaľ, čo minimálne vyvoláva pochybnosti o reálnej potrebe jeho obsadenia ... vyvstáva otázka, či organizačná schéma vyhotovená žalovaným dňa 22.05.2015 po prijatí organizačných zmien žalovaného obsahujúca už len tri pozície obchodného zástupcu ... nereflektovala na potrebu zosúladenia schémy s aktuálnym stavom a reálnymi potrebami zamestnávateľa vo vzťahu k obsadeniu pracovných miest ... V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť dôvodnosť žaloby o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru veľmi silného argumentu o skutočnej neexistencii voľného miesta, pričom ... v rozhodnutí sa vyrovná so všetkými podstatnými argumentmi strán sporu tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo požiadavkám ustanoveným v § 220 ods. 2 CSP a pôsobilo presvedčivo".

13.1. Prvostupňový súd v ostatnom rozsudku z 29. novembra 2018 č. k. 12Cpr/19/2015-419 k nosným dôvodom zrušujúceho odvolacieho rozhodnutia (bod 13) uviedol (iba), že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno o neexistencii voľného pracovného miesta, pričom voľné pracovné miesto vyplývalo aj zo správy spoločnosti Delphi, rozhodnutie z 22. mája 2015 o schválení novej organizačnej schémy spoločnosti považoval za nehodnoverné (bolo prijaté v Bratislave, kde žalovaný nemá sídlo, nebolo tam výslovne konštatované zrušenie jedného miesta, zrejme bolo vyhotovené dodatočne, nejde o rozhodnutie o organizačnej schéme) a výpoveď svedka K. považoval za účelovú (body 32 a 33 odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia) .

13.2. Žalovaný v rámci podaného odvolania zásadne nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu, že existencia voľného miesta vyplývala zo správy spoločnosti Delphi, toto z vykonaného dokazovania nevyplývalo. V rozpore s vykonanými dôkazmi bol tiež záver súdu, že o voľnom mieste svedčí organizačná štruktúra z 22. mája 2015. Podobne nesprávne vyhodnotil výpoveď svedkov Ing. V. a L. K., či rozhodnutie o schválení novej organizačnej schémy, k čomu sa ďalej vyjadril (pozri č. 1. 432 až 435 spisu).

13.3. Odvolací súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí najskôr na 25 stranách mechanicky zrekapituloval doterajší priebeh súdneho konania a na ostatnej strane svojho odôvodnenia dávajúc (paradoxne, pozn.) za pravdu výhradám žalovaného (citujeme: „treba uznať žalovanému jeho odvolacie dôvody, v ktorých vytýka formálne chyby v rozsudku .... za opodstatnenú treba uznať aj argumentáciu o nie dostatočnej presvedčivosti rozsudku ... zdá sa preto ... odvolací súd rozumie obrane žalovaného“) potom (iba) uviedol, že sa „priklonil k argumentácii o nesplnení ponukovej povinnosti, a teda na stranu žalujúcich zamestnancov“ (bod 14 odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia). Iné podstatné z odôvodnenia ostatného odvolacieho rozhodnutia nevyplýva.

14. Pokiaľ potom žalovaný v podanom dovolaní namietal nedostatok dôvodov zo strany odvolacieho rozhodnutia, ako aj skutočnosť, že sa odvolací súd nijako nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou

[bod III A) a B) podaného dovolania], z vyššie uvedeného (najmä bod 13.3.) je už na prvý pohľad zrejmä odôvodnenosť v dovolaní vytýkaných zmätočností. Navyiac neuvedením dostatočných dôvodov, ani nereagovaním na odvolaciu argumentáciu žalovaného bol odvolací súd nekoherentný aj so svojím predchádzajúcim (zrušujúcim) uznesením (bod 13). Dovolací súd preto po preskúmaní obsahu spisu musí konštatovať, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil iba na stručné stotožnenie sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie (bod 14), kde uviedol, že sa „priklonil k argumentácii o nespnení ponukovej povinnosti“, a to bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom zaoberal s konkrétnymi a jednoznačnými námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, pričom išlo o skutkové tvrdenia a právne argumenty, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní podstatné a právne významné, teda nedal špecifickú odpoveď a jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

15. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že na strane žalovaného (dovolateľa) došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

16. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

17. Keďže dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo zrušené z procesných dôvodov, nepovažoval dovolací súd za potrebné vyporiadať sa s dôvodmi prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP a namietaným nesprávnym právnym posúdením ako dôvodom dovolania (bod 3.2.).

18. V neposlednom rade dovolací súd v reakcii na vyjadrenie žalovaného (bod 5) dodáva, že v danej veci ex lege dôvody na prerušenie súdneho konania v dôsledku vyhlásenia konkurzu neboli dané. Vzhľadom na predmet tohto konania, premietnutý do rozhodnutí nižších súdov [(iba) určenie neplatnosti výpovede, pozn.] ešte nejde o nárok, ktorý sa týka majetku patriaceho do konkurznej podstaty alebo ktorý má byť uspokojený z tohto majetku. Inak povedané, predmetom posudzovania nižších súdnych rozhodnutí nebola otázka prípadnej náhrady mzdy, kedy by dôvod na zákonné prerušenie súdneho konania podľa ustanovenia § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov nepochybne existoval. Pokiaľ žalovaný poukazoval na nesprávne uvedenie jeho IČO, uvedený technický nedostatok je konvalidovateľný v ďalšom priebehu súdneho konania.

19. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.